

YANGIN TÜPÜYLE UÇAN ÇOCUK

Öğretmen sınıfa girdiğinde çocuklar kitap okuma saatinin başlayacağını sanmıştı. Çünkü her cuma son saat okumaya ayrılırdı. Ama Elif Hanım, tahtanın önünde durdu. Alışılmış olan, bu değildi. Okuma saatinde sınıfa girer, elinde kendi kitabı, doğrudan masasına yönelirdi. Şimdi ise herkesin ayağa kalktığından emin olduktan sonra şöyle dedi.

“Çocuklar, bugün okulumuzda sivil savunma ekiple-ri tatbikat yapacak.”

Sınıfta bir iki kişi dışında tatbikat ve sivil savunma sözcüklerinin anlamını bilen yoktu. Bilmeyenler ortalığı birbirine kattı.

“Ne tadacakmışız?”

“Neyi katlayacakmışız?”

“Yazar mı gelmiş? Kitap mı imzalayacakmış?”

“Savaş mı çıkmış?”

Elif Hanım güç bela susturdu sınıfı. Sivil savunma-nın ne olduğunu anlatmaya çalıştı. Gelen ekibin deprem ve yangın gibi felaketlerde insanları kurtardıklarını

söyledi. “Şimdi okulumuzda bir uygulama yaparak hepimizi bilinçlendirecekler.” Bu konuşmadan beş dakika sonra sınıfa turuncu giysili bir sivil savunma görevlisi girdi. Kendini tanıttı. Sık sık saatine bakıyordu.

“Evet çocuklar, şimdi deprem anında yapacaklarınızı anlatacağım,” dedi.

Başak el kaldırdı. “Deprem bugün mü olacak öğretmenim?”

Görevli güldü. “Hayır kızım, deprem olmayacak, ama olmuş gibi yapacağız.”

Sıra arkadaşı Efe, Başak’ın ayağını tekmeledi. “O öğretmen değil akıllım, niçin öğretmenim diyorsun?”

Başak da yediği tekmenin öcünü almak için aynı şiddette Efe'nin bacağına vurdu. Sonra sıranın altı başka, üstü başka bir dünyaymış gibi sakince sordu arkadaşına.

“Ne diyeyim? O da öğretmen sayılır, bize bir şeyler öğretecek ya.”

“Amca diyebilirsin,” dedi Efe.

“Ne amcası be! Amcam mı o benim?”

“Kurtarman de o zaman,” diye kıkırdedi Efe.

“O ne demek?”

“Süpermen gibi bir şey işte, kurtarman, hani insanları kurtardığı için...”

Bu konuşmaları tabii ki sivil savunma görevlisi duymadı. Açıklamalarına devam etti.

“Çocuklar, uygulama anında gerçekten deprem olmuş gibi düşünerek hareket edin. Bu sizi gerçek bir depreme hazırlar. Şimdi diyelim ki bina sallanmaya başladı. Kapıya koşmak yok. İlk işiniz sıranın altına saklanmak olacak. İtişip kakışmadan sıraların altına gireceksiniz ki başınız zarar görmesin.”

Sıranın altına girmek zaten çocuklar için her günkü uygulamaydı. Ya öğretmen tahtaya kaldırmasın diye, ya saçını çektiği arkadaşını kendisini bulamasın diye saklanırlardı sıranın altına. Fırlatılan kalemlerden, silgilerden, ayakkabılardan kurtulmak için de iyi bir yoldu bu. Yalnızca tuhaflık olsun diye de sıra altına girebilirlerdi. Eh deprem olunca da bunu yapmak hiç zor olmayacaktı.

Samet, görevliye bakarken bacağına titremesine engel olamıyordu. Çok heyecanlanmıştı çok. Dayanamadı parmak kaldırdı.

“Yangın çıkaracak mısınız? Yangın tüpü kullanacak mısınız?” dedi sesi titreyerek.

Görevli, Samet’in sesindeki heyecana bir anlam veremedi.

“O da var, en son uygulamamız yangın söndürmek olacak. Şimdi sözümü kesmeyin de deprem tatbikatını anlatayım. Sarsıntı durduğunda sınıfları boşaltmanız gerekecek. Koşmadan ama hızlı adımlarla yapacaksınız bunu. Defter ve kitaplarınızı başınıza koyup okulu boşaltacaksınız. Böylece üzerinize bir taş düşerse yaralanmadan dışarı çıkmayı başarmış olursunuz.”

Bütün sınıf, defter ve kitapları başlarına götürdü. Efe, arkadaşı Başak’ın da kitaplarını toplayıp kendisini-ninkilerle birlikte başına koydu.

“N’apıyorsun sen? Ya benim başıma tuğla düşerse!”

Efe güldü. “Sana bir şey olmaz, kalın kafalısın.”

Başak ağlamaya başladı. Sivil savunma görevlisi onun depremden korktuğu için ağladığını sandı.

“Korkma kızım, bu yalnızca bir uygulama, yalnızca hazırlık.”

Neyse ki Efe kitaplarını hemen geri verdi de Başak sustu. Samet’in akli fikri yangın uygulamasındaydı ve yangın tüpünde. İnternette bulup izlediği videoyu bir daha geçirdi zihninden.

“Şimdi çocuklar, siren sesi duyduğumuzda itişmeden, kitaplarla başımızı koruyarak sınıftan çıkacağız,

sakince merdivenlere yönelip okulun bahçesinde toplanacağız, tamam mı?” dedi görevli.

Sınıf bir ağızdan en yüksek tonda “Tamaaaaam!” diye bağırdı.

Görevli yine saatine baktı. Artık siren sesinin çalması gerekiyordu. Ama nedense gecikmişlerdi. Okullarda arada bir başlarına gelirdi bu aksaklıklar. Çocuklara baktı. Onlar hazırdı. Ön sıradakiler sağ bacakları önde, her an fırlayacak gibiydiler.

“Bekleyin çocuklar, siren çalacak ve diğer sınıflarla birlikte biz de çıkacağız.”

Ama aşağıda, müdürün odasında yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Okulda bir alarm sistemi yoktu. Sivil savunma ekibinden biri, içinde siren sesi bulunan CD’lerini müdürün odasındaki bilgisayara taktı. Buradan her kata yayın yapılabilirdi. Ama bilgisayara CD’yi bir türlü tanıtamadı. Ya bilgisayarda sorun vardı ya CD’de.

Okul müdürü sinirlendi bu aksaklığa. Masasındaki bir kutuyu açıp içinden bir nane şekeri aldı, ağızına attı. Kutuyu kapatmaya gerek görmedi, daha sonra da bu şekerlere ihtiyacı olacağını düşünüyordu. Müdür yardımcısı, sekizinci sınıftan Baran’ın ustalıklarla siren sesi taklidi yapabildiğini söyledi. Bu doğrudu, koridorlarda çok yapmıştı bunu, hatta ceza bile almıştı. Baran alelacele bulunup müdürün odasına getirildi. Birkaç prova yaptırıp çıkardığı sesi beğendiler. Baran’ın eline mikrofon tutuşturuldu. Ama çocuğun nane şekerine alerjisi olabileceği kimsenin aklına gelmemişti. Masa-

nın üzerinden Baran'ın burnuna keskin bir nane kokusu geldi ve çocuk başladı hapşırma. Mikrofon açıldı, okulun bütün koridorlarında hapşırma sesleri gümbür gümbür duyuluyordu. O hapşırıkça bütün okul bir ağızdan "Çok yaşa!" diye bağıyor, kahkahayı basıyordu.

Müdür ve yanındaki yardımcılar yaşadıkları şaşkınlığı atlatınca mikrofonu kapattılar. Okul müdürü hışımla yürüdü Baran'ın üzerine.

"Dalga mı geçiyorsun sen? Oyun mu oynuyorsun bizimle?"

"Yok öğretmenim, ne dalgası?"

"Ne bu hapşırık?"

Kim hapşırığı için suçlanabilir ki? Ama müdür suçluyordu işte. Öyle sinirlenmişti ki adam, ağzında emdiği şeker soluk borusuna kaçtı. Nefes alamıyordu, yüzü önce kızardı, sonra morarmaya başladı. Yardımcısına dönüp sırtını işaret etti.

"Yumruk, yumruk..." dedi zorlukla.

Yardımcısı, müdürün sırtını yumruklarken, Baran kendisi yüzünden iki idarecinin kavgaya tutuştuğunu zannetti. Böyle bir şeye neden olduğu için utandı ve kavgayı önlemek için müdür yardımcısının kolunu tuttu.

"Benim yüzümden kavga etmeyin öğretmenim."

Müdür yardımcısı ittirdi Baran'ı.

"Bırak kolumu! Adam soluk alamıyor. Nane şekeri takıldı boğazına."

O zaman başına gelen hapşırık sağanağının nane şekerinden olduğunu anladı Baran. Müdürün de boğazındaki şeker fırlayıp çıkmıştı ağzından. Rahat rahat bağırды Baran'a. Çocuđu sınıfına yollayıp nöbetçi öğren-cileri çağırдыlar.

“Çocuklar, bütün sınıfları dolaşın. Söylediklerimi öğretmenlere aynen aktarın. Siren miren beklemesinler, zil sesiyle tatbikatı başlatsınlar. Hadi bakalım!” dedi müdür.

Nöbetçiler de harfi harfine bu iletiyi götürdüler sınıflara.

“Siren miren beklemeyin. Zil sesiyle tatbikatı başlatın. Hadi bakalım!” dediler öğretmenlere ve sivil savunma görevlilerine.

Beklenen an geldi ve zil çaldı. Küçük sınıflar gayet ciddi, başlarını kitaplarla defterle koruyarak koridorlara, merdivenlere yöneldiler. Biraz daha büyükler başlarını korumaya gerek duymadan çıktılar koridora. Daha da büyükler hiç ciddiye almadı depremden kaçışı. Sınıftan çıktılar, ama bir kısmı gidip tualete saklandı, bir kısmı başka sınıflara dağılıp ortadan kayboldu.

Merdivenlerde dalga geçenler de vardı:

“Öbür dünyada görüşürüz kanka!”

“Hakkını helal et Burak, çantandan gofretini ben almıştım.”

Merdivenlerde bekleyen öğretmenlerden Ömer Bey azarladı dalga geçenleri.

“Deprem olduğunda da bunları söyleyin de görevim sizi.”

Her uyarıya bir karşılık bulan Ali, bu sözün de altında kalmadı.

“Deprem olduğunda sizi burada göremeyiz ki öğretmenim, çoktan bahçeye fırlamış olursunuz.”

Eh Ömer Bey de bunun altında kalamazdı. Elindeki cetveli havaya kaldırıp Ali’yi kovalamaya başladı. Böylece herkesten önce ikisi bahçeye çıkmış oldu.

Samet merdivenlerde turuncu giysili sivil savunma görevlisinin yanından ayrılmıyordu. “Ne zaman yangın başlayacak? Tüpünüz nerede?” diye sordu.

Adam çocuğun sınıfta da benzer bir soru sorduğunu anımsadı. “Taktın sen de yangına ha! Sonra dedim ya, hadi şimdi doğru bahçeye.”

Bütün okul bahçede bir yarım daire oluşturmuş, bundan sonra olacakları bekliyordu.

Ekip şefi okulun mikrofonunu alıp binanın girişindeki merdivenlere çıktı, öğrencilere seslendi.

“Aferin çocuklar, gayet güzel tahliye ettiniz okulu.”

Bir türlü tamir ettirilemeyen ses sistemi yüzünden sözcüklerin çoğu anlaşılmadı. Anlaşılsaydı bile öğrencilerin çoğunluğu “tahliye”nin ne anlama geldiğini bilmezdi. Çocuklar bu uğultulu ve anlaşılmaz sözcüklerin ardından birbirlerini dürterek ne olup bittiğini öğrenmeye çalıştılar.

“Ne yapmışız okulu?”

“Tahıl mı ekecekmişiz?”

“Aliye içerde mi kalmış?”

“Tabureye kim oturacakmış?” gibi sözlerdi bunlar.

